

SOLEMNITAT DE SANT JOSEP
Homilia del P. Josep M. Soler, Abat de Montserrat
2S 7, 4-5.12-14.16; Mt 1, 16.18-21

La solemnitat de sant Josep, ni que sigui anticipada per raó de la Setmana Santa, ens centra, germans i germanes, en el misteri de l'encarnació del Fill de Déu i en la participació extraordinària que aquest home d'una santedat eminent hi va tenir.

Déu volia construir-se *un casal*; ho volia fer a la seva manera. D'altra banda, el rei David –tal com ho escoltàvem a la primera lectura– volia construir *un casal* a Déu. Ho volia fer, també, a la seva manera, a manera humana, no divina. Per això, Déu li envià el profeta Natan per dir-li que no ho fes. Déu mateix es construiria *un casal*. Però, que fóra *un casal* molt particular. David pensava en un edifici. Déu en un llinatge, en *una dinastia*.

Déu no volia –ni podia– quedar tancat en un lloc concret, limitat. No volia ni un palau ni un temple. Volia poder estar enmig del seu poble i anar amb ell d'un lloc a l'altre com havia fet en els quaranta anys de camí pel desert. Déu pensava, no pas amb pedres, sinó en persones. Pensava en el *llinatge, la dinastia*, de David. Una casa reial que tindria la primera anella de continuïtat en l'esplendor magnífic de Salomó, i que culminaria en la simplicitat de la família del fuster de Natzaret amb el naixement de Jesús.

El casal que Déu volia, i que va anar preparant al llarg de la primera aliança, era el de Jesucrist; no un reialme esplendent de glòria humana, sinó fonamentat en la humilitat i en la benignitat de cor (cf. Mt 11, 29). És en aquest regnat de Jesús que es faran realitat les paraules que hem sentit: *jo faré que el seu tron reial es mantingui ferm per sempre; jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill*.

Ara, a les portes de la Setmana Santa, ens disposem a reviure la investidura reial de Jesús, en la seva creu i la seva resurrecció. El seu *casal es perpetuarà per sempre*, per portar la salvació i la joia a la humanitat.

Sant Josep va haver d'aprendre aquesta manera divina de fer, tan particular. Ple de fe, confià en el Déu imprevisible, que fa noves totes les coses, que fa fecunda l'esterilitat i la virginitat, que treu vida de la mort. I posà tota la seva vivència espiritual al servei de la vocació que havia rebut, sabent que la seva cura paterna sobre Jesús havia de ser un reflex de la del Pare del cel.

En Jesús, el Déu que havia acompanyat la ruta del poble d'Israel al llarg del desert, podria anunciar la bona nova per tots els camins de Galilea, de Judea i de Samaria. I, després de l'exaltació pasqual, podria fer-ho arreu del món per mitjà del ministeri de l'Església. Nosaltres mateixos tenim accés a Jesús –que és també contemporani nostre– per mitjà de la vida eclesial que culmina en l'acolliment de la Paraula i en la celebració de l'Eucaristia. Per això hem d'aprendre de sant Josep. Ell ens ensenya a escoltar amb docilitat la Paraula que Déu ens adreça, a acollir-la en el fons del cor i a posar-la en pràctica, a fer-la vida. Ens ensenya a fer-ho, encara que la lògica humana d'entrada no entengui el pla de Déu. Com el Fuster de Natzaret, hem de viure en la fe i fer-nos dòcils al que Déu ens demana, que sempre serà en bé nostre i dels altres. A semblança de sant Josep, tots tenim una missió encomanada, gran o petita, vistosa o discreta, per servir la causa del regnat de Jesucrist, per servir la causa de l'Evangelí i de la humanitat creada per Déu. Com ell, hem d'acollir, custodiar i servir els misteris

divins dels quals hem estat fets dipositaris, tot fent-nos disponibles a la voluntat salvadora de Déu revelada en Jesucrist

Potser en el moment present, davant les incerteses a tants nivells, ens convé de començar per aplicar-nos a nosaltres la frase que fou adreçada a sant Josep segons hem sentit a l'evangeli d'avui: *No tinguis por*. És una paraula divina que ressona una vegada i una altra en la Sagrada Escripura. *No tinguis por* perquè és Déu qui et porta i qui porta la història de l'Església i la història de la humanitat. La porta amb el seu disseny d'amor per tal d'anar construint el seu *casal*. Ho fa segons el seu estil, mantenint-se fidel fins quan sembla que no hi és o no fa res, com a l'època de l'exili de Babilònia, de la vida amagada de Jesús o en la passió i la mort.

La senyoria pertany a Jesucrist, però tots nosaltres hi tenim part pel nostre baptisme i per això hem de contribuir a la construcció del Regne. Com sant Josep, ho hem de fer des de la fe, la humilitat i la voluntat de servir la causa de Déu. Podria ser que ens sentíssim profundament interrogats a l'interior de nosaltres mateixos, o que experimentéssim contradiccions i dificultats. La manera com l'Evangelí explica que sant Josep va afrontar el fort dubte que li suposava la gravidesa de Maria, la seva *promesa*, i la manera com ho va fer amb la fugida a Egipte, ens permeten de veure la tònica de la vida del nostre sant i de traduir-ho a la nostra realitat, des de la fe que Déu continua construint avui el seu Regne per mitjà de Jesucrist que fa camí amb nosaltres.

Aquest Regne es fa visible a la terra per mitjà de l'Església, el *casal* de pedres vives que Déu es va construint al llarg del temps amb el Crist com a capdavanter (cf. He 3, 6). Sant Josep és, tal com he dit fa un moment, model dels cristians, que som les pedres vives. Però, a més, sant Josep és també intercessor a favor de l'Església que peregrina, per això l'invocuem perquè hi faci florir en la seva existència terrena les genuïnes virtuts evangèliques que resplendeixen en ell (cf. Pau VI, Al·locució 19.03.1969).

La celebració de l'Eucaristia és un moment fort de la construcció del *casal* que Déu vol bastir amb les pedres vives que som els batejats. Deixem-nos modelar per la gràcia d'aquesta celebració per tal que els cristians siguem testimonis cada dia més eloqüents de l'amor de Déu fins que, en món renovat del final de la història, l'Església unida al cap del *casal* que és Jesucrist aparegui resplendent, sense taca ni arruga (cf. Ef 5, 27).

15 (sic) març 2008